

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 472/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove z 18. decembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 47/2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 48/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2011 doručená sťažnosť A. S., K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 18. decembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 47/2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 29. apríla 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 48/2010.

Ako zo sťažnosti vyplýva, sťažovateľ podal žalobu v správnom súdnictve podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), o ktorej krajsky súd rozhodol napadnutým uznesením z 18. decembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 47/2009 tak, že konanie zastavil s poukazom na § 250d ods. 3 OSP. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že *„v danej veci je z administratívneho spisu nepochybné, že proti rozhodnutiu o zverejnení registra obnovennej evidencie pozemkov v k. ú. K. neboli podané námietky v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, a keďže proti žalobou napadnutému rozhodnutiu o schválení registra obnovennej evidencie pozemkov v k. ú. K., obec K. okres B. (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 7.9.1999) nebola podaná žaloba v lehote 2 mesiacov na súde, súd konanie podľa ust. § 250d ods. 3 zastavuje, lebo žaloba bola podaná oneskorene“*.

Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 29. apríla 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 48/2010 tak, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 S 47/2009 z 18. decembra 2009 potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu tvrdí, že napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva. V závere sťažnosti preto navrhol, *„aby po predbežnom prerokovaní mojej ústavnej sťažnosti túto prijal na ďalšie konanie a aby konečným verdiktom vo svojom ústavnom náleze rozhodol takto:*

- 1. Vyslovuje, že základne a ľudské práva A. S., bytom K. č. ..., okr. B. porušené bolo*
- 2. Ústavný súd prikazuje KS v Prešove, aby konal bez zbytočných prietahov*
- 3. Ukladá KS v Prešove uhradiť A. S. trovy konania vo výške 350 € za vypracovanie sťažnosti a právne zastupovanie, ktoré je mu KS v Prešove povinný vyplatiť v hotovosti,*

alebo šekovou poukážkou do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Pri rozhodovaní v rámci predbežného prerokovania o prijatí návrhu žiadam, aby predmetná sťažnosť bola prijatá na ďalšie prerokovanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K predloženej sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že sa vyznačuje nekonzistentnou argumentáciou, pričom v samotnom návrhu na rozhodnutie (petit) sťažovateľ neidentifikoval, ktoré základné práva a iné práva (označením čl. ústavy alebo príslušnej medzinárodnej zmluvy) a ktorými rozhodnutiami orgánov verejnej moci mali byť v jeho prípade porušené, hoci z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ sa

domáha vyslovenia porušenia svojich označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu.

Takéto zistenia štandardne vedú ústavný súd k výzve adresovanej sťažovateľovi na doplnenie jeho podania s poučením, v akom smere je potrebné podanie doplniť, v akej lehote a aké sú prípadné následky nevyhovenia výzve.

V posudzovanom prípade však ústavný súd z dôvodov hospodárnosti a efektívnosti konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (§ 6 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde) od výzvy adresovanej sťažovateľovi upustil a ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia. Dôvodom zvoleného postupu bolo samotné rozhodnutie o predloženej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania. Ústavný súd totiž na základe podkladov, ktorými disponoval, dospel k záveru, že ani prípadné doplnenie petitu sťažnosti sťažovateľa by nemohlo za žiadnych okolností viesť k prijatiu jeho sťažnosti na ďalšie konanie.

1. Na prerokovanie sťažnosti v časti napádajúcej uznesenie krajského súdu ústavný súd nemá dostatok právomoci. V konaní pred ústavným súdom sa uplatňuje princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), podľa ktorého, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa rozhoduje „iný súd“, ústavný súd nemôže poskytnúť takým právam ochranu.

Prvostupňové rozhodnutie krajského súdu bolo napadnuteľné odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom. Túto možnosť sťažovateľ aj využil. Z uvedeného dôvodu ochranu jeho označeným právam poskytoval najvyšší súd, a tak ústavný súd nemôže za žiadnych okolností podrobiť svojmu prieskumu napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 S 47/2009 z 18. decembra 2009, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

2. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd na krajskom súde zistil, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 48/2010 z 29. apríla 2010 nadobudlo právoplatnosť 26. mája 2010.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd stabilne zotrváva na stanovisku, že nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 29. apríla 2010 nadobudlo právoplatnosť 26. mája 2010. Sťažnosť odoslal sťažovateľ na poštovú prepravu ústavnému súdu 30. augusta 2011, čo je zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde na podanie sťažnosti. V tejto časti tak ústavný súd posúdil predloženú sťažnosť ako oneskorene podanú.

3. Vzhľadom na odôvodnenie odmietnutia predloženej sťažnosti nepovažoval ústavný súd za nevyhnutné odstraňovať nedostatky a vady podania sťažovateľa, pretože taký postup by nemohol viesť k inému rozhodnutiu pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti. Z tých istých dôvodov ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2011